В простір безмежний духом я злетів,
і там звисока навкруги я глянув,
і кулю земну звідтам я узрів.

На ній мій взір, мов яструба, пристанув.
А на поверхні дивної землі
ту край розкішно цвів, а там вже в'янув.
І, як в муравлиську ті муралі,
там безлік люду вештавсь все і всюди,
і гинув все, як листя на гіллі.
Без впину гамір наверху, і труди,
і безконечна зміна та борба,
хоч глибше в землю — що за тихі люди!..

В незмірнім тім числі яка судьба
припала там для мене, порошини?
Чи тихе щастя жде, чи жде журба?

Не рад я знати прикрої хвилини,
як на землі, крім пекла, єсть і рай...
Даєш пізнати, доле, світ щоднини,
то хоч колись єго зазнати дай!